

32002D0990

L 347/42

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

2002.12.20.

A BIZOTTSÁG HATÁROZATA**(2002. december 17.)****a 2223/96/EK tanácsi rendelet A. mellékletének a nemzeti számlákban az árak és volumenek mérésére vonatkozó elvekkel kapcsolatos további magyarázatáról***(az értesítés a C(2002) 5054. számú dokumentummal történt)***(EGT vonatkozású szöveg)**

(2002/990/EK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA,

- (3) A gazdasági és monetáris unió végrehajtása és ellenőrzése összehasonlítható, naprakész és megbízható információkat követel meg az egyes tagállamok gazdasági helyzetének szerkezetéről és fejlődéséről.

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel a legutóbb a 359/2002/EK európai parlamenti és a tanácsi rendelettel ⁽¹⁾ módosított, a Közösségben a nemzeti és regionális számlák európai rendszeréről szóló, 1996. június 25-i 2223/96/EK tanácsi rendeletre ⁽²⁾ és különösen annak 2. cikke (2) bekezdésére,

- (4) A reálértéken, azaz az árváltozásokhoz igazítva történő gazdasági elszámolások egy ország gazdasági és költségvetési helyzetének alapvető elemzési eszközei, feltéve hogy olyan egyedi elvek alapján lettek összeállítva, amelyek nem adnak alapot eltérő értelmezéseknek. E célból a 2223/96/EK tanácsi rendelet keretein belül végzett változatlan áron történő adatszámításra vonatkozó ajánlásokat el kell mélyíteni és meg kell erősíteni.

mivel:

- (1) A 2223/96/EK tanácsi rendelet tartalmazza az Európai Közösség statisztikai elvárásainak megfelelően a tagállamok számláinak felállítására vonatkozó közös szabványok, fogalom meghatározások, osztályozások és számviteli szabályok hivatkozási keretrendszerét a tagállamok között összehasonlítható eredmények elérése érdekében.

- (5) Az 1998. november 30-i 98/715/EK bizottsági határozat ⁽⁵⁾ az árak és volumenek mérésére vonatkozó elvek tekintetében pontosítja a 2223/96/EK rendelet A. mellékletét. A határozat az egyes terméktípusokra nézve a módszerek következő osztályozását állapítja meg: legmegfelelőbb módszerek, alternatívák arra az esetre, ha a megfelelő módszer nem alkalmazható és azok a módszerek, amelyek nem használhatóak.

- (2) Javítani szükséges a tényleges bruttó hazai termék (GDP) változásainak tagállami adatai tekintetében az összehasonlíthatóságot, tekintettel mind a túlzott hiány esetén követendő eljárás végrehajtásának felgyorsításáról és pontosításáról szóló, 1997. július 7-i 1467/97/EK tanácsi rendelet ⁽³⁾ 2. cikkének alkalmazására, mind az Európai Tanácsnak a stabilitási és növekedési paktumról szóló 1997. június 16-i állásfoglalására ⁽⁴⁾, valamint általánosságban a többoldalú felügyeletre.

- (6) A 98/715/EK határozat kutatási programot hoz létre azon termékeket illetően, amelyekre nézve nem állapítottak meg ilyen osztályozást. A tagállamokkal közösen végrehajtott kutatási program eredményei jelenleg hozzáférhetőek. Ez a határozat határozza meg a kutatási program eredményeit figyelembe vevő, szóban forgó osztályozást.

⁽¹⁾ HL L 58., 2002.2.28., 1. o.

⁽²⁾ HL L 310., 1996.11.30., 1. o.

⁽³⁾ HL L 209., 1997.8.2., 6. o.

⁽⁴⁾ HL C 236., 1997.8.2., 1. o.

⁽⁵⁾ HL L 340., 1998.12.16., 33. o.

- (7) Ez a határozat a 2494/95/EK tanácsi rendeletben ⁽¹⁾ és annak folyamatban lévő vagy későbbi fejlesztése során megállapított, az összehangolt fogyasztói árindexekre vonatkozóan jogi keretek sérelme nélkül összehangolja az árak és volumenek mérését a nemzeti számlákban.
- (8) Az e határozatban előírt intézkedések összhangban vannak a statisztikai programbizottság és a monetáris, pénzügyi és fizetésimérleg-statisztikák bizottsága véleményével,

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

1. cikk

Célkitűzés

E határozat célja a 2223/96/EK rendelet A. mellékletének 10. fejezetében foglalt árak és volumenek mérésére vonatkozó elvek további magyarázata az árak és volumenek mérésének további harmonizálásának szükségessége miatt, összhangban a 98/715/EK határozat 4. cikkében meghatározott kutatási program eredményeivel.

2. cikk

A módszerek osztályozása

A legmegfelelőbb módszerek, alternatívák arra az esetre, ha a legmegfelelőbb módszerek nem alkalmazhatóak, illetve nem alkalmazható módszerek körébe történő besorolást a határozat I. melléklete állapítja meg azokra a termék- és tranzakciókategoriókra, amelyekre a 98/715/EK határozat még nem határozott meg ilyen osztályozást.

3. cikk

Az osztályozások végrehajtásának ütemterve

A II. melléklet meghatározza a 2. cikkben említett osztályozások végrehajtásának ütemtervét.

4. cikk

Ennek a határozatnak a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2002. december 17-én.

a Bizottság részéről
Pedro SOLBES MIRA
a Bizottság tagja

⁽¹⁾ HL L 257., 1995.10.27., 1. o.

I. MELLÉKLET

1. A MÓDSZEREK OSZTÁLYOZÁSA

E mellékletben a következő módszerosztályozást használjuk:

A. módszerek: a legmegfelelőbb módszerek;

B. módszerek: azon módszerek, amelyeket az A. módszerek alkalmazhatatlansága esetén lehet használni;

C. módszerek: azon módszerek, amelyeket nem szabad használni.

2. EGYES MÓDSZERMEGHATÁROZÁSOK

Minta árképzése. A mintatermék néhány részletében meghatározott (általában tényleges korábbi termékek alapján), majd a hozzá kapcsolódó elemeket egymást követő időszakokban újraárazzák. Példa erre az építőiparban, amikor közelebről meghatároznak egy hagyományos családi házat, majd a ház valamennyi alkotóelemét (tető, alapok, konyha) egymást követő időszakokban újraárazzák. Az üzleti szolgáltatásoknál szabvány (vagy általános) szerződés vehető alapul. A minta árképzése alkalmazásának alapfeltételei:

- a használt minták rendszeres frissítése,
- a minták reprezentatív jellege,
- ténylegesen felszámított árak alkalmazása, figyelembe véve a gyártói haszonkulcsot és a fogyasztónak adott bármely árengedményt,
- a minta kibocsátás-, és nem ráfordításértéken történő meghatározása.

Specifikációs árképzés. A tényleges terméket bizonyos számú alapelemre vagy összetevőre bontják, amelyek árát megállapítják, majd egymást követő időszakokban az egyes projekteket megvizsgálják és a kulcselemeket összevetik. Fontos, hogy az elemek külön-külön azonosíthatóak legyenek, minőségi jellemzőik és a termék célfelhasználására gyakorolt hatásuk mennyiségileg meghatározhatóak legyenek és az árak különböző időszakokban hozzáférhetőek legyenek. Ez a módszer abban különbözik a „minta árképzése” feldolgozástól, hogy itt nincsenek ténylegesen meghatározott áruminták.

Átalánydíjak és óradíjak. Egyes esetekben a fizetés nem a munka eredményéhez, hanem a ledolgozott órák számához kapcsolódhat (például az ügyvédekénél). Ilyen esetben az átalánydíj (az óránkénti ár) használható ármutatóként. Hasonlóképpen, az óradíjakat úgy lehet kiszámolni, hogy a teljes forgalmat el kell osztani a ledolgozott órák számával.

Az óradíjak és átalánydíjak módszere a bérszámlamutatókat használó ráfordítás módszerektől valójában abban különbözik, hogy a működési többlet és más ráfordítások, ideértve a munkavállalói jövedelmeket is, beleszámítanak a forgalomba. Azonban mindkét módszernél az óránként ledolgozott munkamennyiségben bekövetkezett változások inkább árváltozásként mutatkoznak, semmint a termelékenységben bekövetkezett változásként.

Az óradíjas módszer a legjobban egy nagyon részletezett szinten alkalmazható, ahol a terméket a lehető leg-részletesebben meghatározzák és az egyes munkatípusokat megkülönböztetik.

Reprezentatív árképzés. Ez olyan módszereket foglal magában – különösen üzleti szolgáltatásoknál –, ahol a gyártó vállalatokat megkérlik néhány olyan termékük kiválasztására, amelyek a teljes termelési volumen szempontjából meghatározóak. A termékekre kapott árakat, valamint a minőségváltozás ellenőrzése érdekében a termék jellemzőit időről időre nyomon követik.

3. A KIBOCSÁTÁSRA ALKALMAZOTT A., B. ÉS C. MÓDSZEREK A TERMÉKEK SZERINT

3.1. A CPA D-n belül – Nagyméretű berendezések

Az ide sorolt főbb termékek a hajók, a repülőgépek, a vasúti szerelvények, az olajfúró berendezések és a szakiipar gépi berendezései. Azok a módszerek, amelyek teljesen a ráfordítás mérésén alapulnak, nem kiigazított mennyiségi mutatókat használnak, vagy egységértékmérésen alapulnak, C. módszernek tekintendők.

A minta árképzésén vagy specifikációs árképzésen alapuló módszerek A. módszernek tekintendők, amennyiben a melléklet 2. pontjában részletezett feltételek érvényesülnek.

Két további alternatív módszer alkalmazható:

- a *nemzetközi árak* alkalmazása „B” módszer lehet, amennyiben az árak reprezentatívnak tekinthetők a tagállam hazai termelésében (a legmélyebben részletezett termékszinten) és a határon átnyúló kereskedelmi folyamatokban: a piacoknak versenyzőnek kell lenniük, az adatokat megfelelően rétegezni és súlyozni kell, megfelelő módszert kell alkalmazni az árfolyam-ingadozások kiigazítására, valamint a külkereskedelmi adatoknak tartalmazniuk kell a használt berendezéseket is,
- egyedi és hatékony *minőségkiigazítások* alkalmazása „A” vagy „B” módszernek minősülhet attól függően, hogy a konkrét iparág erre alkalmas-e, jóllehet ideális esetben ezeket a módszereket a fő vagyontárgyak alkotóelemeire történő szétbontásával kombináltan kell alkalmazni.

A *hajóknál* a minta árképzése minősül „A” módszernek, amennyiben a melléklet 2. pontjában említett feltételek érvényesülnek.

Az *olajfűró berendezéseknél* a specifikációs árképzéses megközelítés minősül „A” módszernek a berendezés előre gyártott elemeinek azonosítására, feltéve hogy az elemekre vonatkozóan minőségi kiigazításokat alkalmaznak. Az alkotóelemeknek a társaság haszonkulcsa és a munkatermelékenység alapján való kiigazításával történő árképzése „B” módszernek tekintendő, csakúgy mint az egyes – nagyméretű és előre gyártott szerkezetű –, az olajfűró berendezésekhez hasonló hajótípusokra megállapított nemzetközi mutatók alkalmazása.

Repülőgépeknél bármely alkalmazott módszernek az iparág szigorú rétegzésén kell alapulnia, figyelembe kell venni az együttműködési projektekkal kapcsolatos komplex folyamatokat, és igazodnia az árfolyamváltozásokhoz az USA-dollárban megállapított árak esetében. A minta árképzéses és a specifikációs árképzéses megközelítések minősülnek itt „A” módszernek, és mindkét módszer használata a kereskedelmi fogyasztóknak a repülőgép piacon meglévő túlsúlyán alapul.

A minta árképzése és az opciós árakon alapuló minőségkiigazítás (azaz a mellékjellemzők határainak becslése) „A” módszernek minősül a *vasúti szerelvények* esetében, feltéve hogy a rétegzés kiterjed legalább a vagonokra/kocsikra/mozdonyokra és a hajtómű-technológia különböző formáira.

A *sajátos rendeltetésű gépeknél* a minta árképzéses és a specifikációs árképzéses megközelítések minősülnek „A” módszernek, de megfelelő minőségkiigazításos módszerek is közvetlenül használhatók ott, ahol a gépeknél nem alkalmazható a szétbontásos módszer.

3.2. CPA 30.02 – Számítógépek és egyéb adatfeldolgozó berendezések

„A” módszernek minősül a termelői árindex alapján történő csökkentés, amely megfelelő minőségkiigazításos eljárást alkalmaz.

„B” módszernek minősülnek a kevésbé megfelelő termelői árindexek, pl. amelyek kevésbé alkalmas minőségkiigazításos eljárást alkalmaznak.

Egy másik lehetséges „B” módszer a számítógépekre megállapított USA hedonikus árindexből eredő információk alkalmazása, feltéve hogy kimutatható, hogy ez a hazai árakra vonatkozóan megfelelő mértékben reprezentatív. A legmegfelelőbb alternatíva ebben az esetben a számítógép-jellemzők USA-ban érvényes árainak alkalmazása, valamint ezek alkalmazása kifejezett minőségkiigazítások készítésére az összegyűjtött hazai adatok beárazása céljából. A különböző általános árváltozások vagy árfolyamváltozások figyelembevételére megfelelő mechanizmust kell alkalmazni.

Helyettes módszerek, mint az egyéb elektronikus termékek alapján összeállított árindexek, „C” módszernek minősülnek. Szintén „C” módszernek minősülnek az egységértékeken alapuló módszerek. Olyan árindex alkalmazása, amely nem veszi figyelembe a minőségváltozásokat, szintén „C” módszernek minősül.

3.3. CPA 45 – Építési munkák

A ráfordításmutatók kibocsátás csökkentésére szolgáló alkalmazása „C” módszernek minősül. A mennyiségi módszerek (mint az épület köbméterének mérése vagy a kiadott építési engedélyek száma) szintén „C” módszernek tekintendők.

A kibocsátás-árindexek meghatározására a következő módszerek köre létezik, amelyek vagy az „A” vagy a „B” módszerek alkalmazását eredményezik:

Nem polgári építésnél:

- a „tényleges árak” módszere az adott időszakban végzett tényleges projektekből származó adatokat használja vagy a tender árajánlati indexeket igazítja ki a vonatkozó időszakra vonatkozóan, és „A” módszernek tekinthető, feltéve hogy a különböző időszakokban árazott építkezések közvetlenül összehasonlíthatók, vagy az árak minőségi kiigazítása megfelelő, amikor az összehasonlított építkezések esetében változások merülnek fel. Ez a módszer nem megfelelő, ha a projektek teljességgel egyediek,

- a „minta árképzése” módszere, amennyiben a melléklet 2. pontjában említett feltételek érvényesülnek,
- a „hedonikus” módszer, amely egy szerkezet minőségének meghatározására törekszik annak jellegzetességei alapján, és azokat visszavezeti az árra, „B” módszernek tekinthető.

Polgári építésnél:

Ezek a projektek általában nagy kiterjedésűek és egyediek. Az e melléklet 3.1. szakaszában meghatározott, az egyedi termékek árazásáról szóló alapelvek itt is alkalmazandók, különösen a projekt több mérhető elemre történő szétbontása esetén. A középületekre vonatkozó szerződések közigazgatási ellenőrzése részeként a részletes adatok összegyűjtése „B” módszernek tekinthető, amennyiben az adatok reprezentatívak.

Javításnál és karbantartásnál:

Az alvállalkozóktól beszerzett, a „minta” munkaköröknél az órabérekre vagy az ajánlatokra vonatkozó adatgyűjtés és ezek ármutatókként való alkalmazása „B” módszernek minősül.

3.4. CPA 64 – Postai és távközlési szolgáltatások

3.4.1. Postai és futárszolgáltatások

A minőségváltozásokat figyelembe vevő, megfelelő és reprezentatív termelői árindexek alkalmazása „A” módszernek minősül. Ahhoz, hogy egy termelői árindex megfelelőnek és reprezentatívnak minősüljön, a nyújtott szolgáltatások teljes körét le kell fednie és valamennyi kedvezményt figyelembe kell vennie.

Azok a termelői árindexek, amelyek nem fedik le a szolgáltatások teljes skáláját, vagy nem veszik figyelembe a minőségváltozásokat, „B” módszernek minősülnek. A valóban homogén termékekre alkalmazott egységérték-mutatók szintén „B” módszernek minősülnek. A nyújtott szolgáltatások több fajtájának részletes mutatóin alapuló mennyiségi mutatókon alapuló módszerek, mint például a különböző postai díjszabás szerint osztályozott levelek/csomagok száma, „B” módszernek minősülnek.

A részletes fogyasztói árindexek alkalmazása a háztartások fogyasztásán kívüli kibocsátás csökkentésére, „B” módszernek minősül, ha az áralakulás hasonlóan mutatkozik a háztartásoknál és a vállalkozásoknál. Az üzleti beszerzésekre vonatkozóan részletes fogyasztói árindexek alkalmazása abban az esetben, amikor ismert, hogy a vállalkozások kedvezményt kapnak, vagy másfajta termékkörből vásárolnak, mint a háztartások, „C” módszernek minősül.

3.4.2. Távközlési szolgáltatások

A kibocsátás csökkentése minőségi alapon kiigazított termelési árindexekkel A. módszernek minősül. A termelési árindexek alkalmazása abban az esetben, amikor nem fedik le teljességgel a termékeket, vagy nincs minőségi kiigazítás, B. módszernek minősül. A teljesen homogén termékekre alkalmazott egységérték-mutatók szintén B. módszernek minősülnek. A kibocsátások teljes skáláját tükröző mennyiségi mutatók alkalmazása „B” módszernek minősül.

A részletes fogyasztói árindexek alkalmazása, amelyek inkább a háztartások fogyasztásán kívüli kibocsátás csökkentését jelzik, „B” módszernek minősül, ha az áralakulás hasonlóan mutatkozik a háztartásoknál és a vállalkozásoknál. Az üzleti beszerzésekre vonatkozóan részletes fogyasztói árindexek alkalmazása abban az esetben, amikor ismert, hogy a vállalkozások kedvezményt kapnak, vagy másfajta termékkörből vásárolnak, mint a háztartások, „C” módszernek minősül.

3.5. CPA 65 – Pénzügyi közvetítői szolgáltatások, a biztosítási és nyugdíj-finanszírozási szolgáltatások kivételével

3.5.1. Közvetett módon mért pénzközvetítői szolgáltatások (FISIM)

Mivel nincs olyan közvetlenül megállapítható ár vagy volumen, amely tisztán elméleti nézőpontból valóban reprezentatív lenne a FISIM kibocsátására nézve, jelenleg úgy tűnik, nem állapítható meg megfelelő „A” módszer a FISIM-re vonatkozóan. Ezért a FISIM változatlan áron való mérésére, valamint a FISIM folyó áron történő mérésére alkalmas módszereknek megállapodásokon alapulnak. Jelenleg alapvetően két megközelítés létezik (a ráfordítás módszerektől eltekintve) a FISIM csökkentésére, és mindkettő „B” módszernek minősül.

Az első a részletes kibocsátás-mutató módszer. A kibocsátásmutatók valamennyi tevékenységet lefedik, amelyek a FISIM-et alkotják. Lehetséges mutatókra példa a bankszámlák száma, a kölcsönök és a betétek száma és értéke, a feldolgozott csekkok száma stb. Mindemellett lényeges eltérések állnak fenn a vállalkozói és a fogyasztói piacon, és ennek tükröződnie kell a két piac különböző kibocsátásmutatóiban. A FISIM értékét a különböző tevékenységek szerint kell lebontani a kibocsátásmutatók összesítésének súlyozása érdekében.

A második a 448/98/EK tanácsi rendeletben ⁽¹⁾ leírt módszer, a kölcsönök és betétek bázisidőszakra vonatkozó kamatkülönbözeteinek alkalmazása az alapidőszak árain újraértékelt (általános árinдекс alkalmazásával, mint pl. a hazai végső keresletre meghatározott beépített árcsökkenő mutató) kölcsönök és letétek állománya vonatkozásában. Ez a módszer nem veszi figyelembe a ténylegesen nyújtott szolgáltatásban végbement minőségváltozásokat. A kölcsönök és a letétek állományát csökkenteni kell egy általános árinдексzel, hogy kiküszöböljük az árváltozások állományra gyakorolt befolyását. E célból elfogadhatónak tekinthető árinдексek az alkalmasság sorrendjében: a GDP csökkentő index, a hazai végső kereslet csökkentő index és a teljes körű fogyasztói árinдекс.

3.5.2. FISIM-en kívüli pénzügyi közvetítés

Amikor valamennyi elszámolt szolgáltatásnak külön ára van, az ilyen szolgáltatások reprezentatív csoportjára alkalmazott minőség kiigazított kibocsátás-árinдекс csökkentőként való alkalmazása „A” módszernek minősül. Reprezentatívnak akkor tekinthető, ha az árinдексek lefedik az elszámolt szolgáltatások teljes körének nagyobb részét. Ahol a tevékenységek nagymértékben heterogének (pl. a kiskereskedelmi bankok, a kereskedelmi bankok és a takarékbankok nagyon különbözően tevékenykednek), a piac minden egyes szegmensére ki kell választani a szolgáltatások csoportját, hogy azokat reprezentatívnek lehessen tekinteni. A különbségek figyelembevételének mellőzése „B” módszernek minősül. Ide lehet sorolni a termékcsoportok árait, ha ezek hasonló szolgáltatásokat ölelnek fel az egész piacon. Ha ez az eset nem áll fenn, a hedonikus módszer vagy a minta árképzéses módszer alkalmas e csoportok árainak összehasonlítására. A kibocsátást megfelelően tükröző részletezett mennyiségi mutatók alkalmazása „B” módszernek minősül.

Értékalapú díjaknál lehetséges olyan árinдексek kialakítása, amelyek tükrözik mind az elszámolt százalékokban bekövetkező, mind pedig azon alapul szolgáló (forgó- vagy álló-) tőke értékében bekövetkező változásokat, amelyre ezt a százalékos mutatót alkalmaztuk. Ez „A” módszernek minősül. A kibocsátást megfelelően tükröző mennyiségi mutatók alkalmazása „B” módszernek minősül. Példák a különböző termékeknel alkalmazható mennyiségi mutatókra:

- pénzeszközök átutalása (kifizetések stb.) esetében az átutalások száma vagy az átutalt összegeken alapuló mennyiségi mutatók „B” módszernek minősülnek,
- pénzalapoknál az általános árinдексzel csökkentett, kezelt összeg alkalmazása (a 3.5.1. pontban leírtak szerint) megfelelő mennyiségi mutatónak minősül.

Pénzügyi lízingnél a lízingár vegyítheti a szolgáltatási díjakat és a FISIM-et. Ahol lehetséges a szolgáltatási díj és a FISIM elhatárolása, ott megfelelő árinдексek használhatók a szolgáltatásdíj-elem csökkentésére, így ez „A” módszernek minősül. Azonban a kibocsátás-árinдекс alkalmazása az összlízing kibocsátásának csökkentésére „C” módszernek minősül, mivel nem méri megfelelően a FISIM-ből eredő kibocsátást. A kifizetetlen hitelek értékének általános árinдексzel történő csökkentése (a 3.5.1. pontban leírtak szerint) a „B” módszer szempontjából megfelelő mennyiségi mutató lehet. A minőségváltozás itt a nyújtott pénzügyi lízingszolgáltatások minőségére és nem az alapul szolgáló eszköz minőségében bekövetkező bármely minőségi változásra utal.

A pénzügyi termékek vagy szolgáltatások szűk behatárolt körét tükröző kibocsátási árak vagy mennyiségi mutatók, ráfordítás módszerek vagy általános árinдекс alkalmazása „C” módszernek minősülnek.

3.6. CPA 66 – Biztosítási és nyugdíj-finanszírozási szolgáltatások, a kötelező társadalombiztosítási szolgáltatások kivételével

Lehetetlennek tűnik a biztosítási szolgáltatások kibocsátás csökkentésének kibocsátási árstatisztika alapján történő meghatározását alkalmazni. Ennek fő oka az, hogy nincs közvetlenül megfigyelhető olyan ár vagy volumen, amely ténylegesen reprezentatív lenne a kibocsátásra nézve. Egy „A” típusú módszer meghatározása ezért nem lehetséges.

A részletes mutatókat használó mennyiségi mutató módszer, mint például a biztosítási kötvények megszerzése és kezelése, valamint a követelések elszámolása, „B” módszernek minősül. Az ilyen (olykor közvetlen szolgáltatási módszer néven ismert) módszernél nagyon részletes szintű és a termékkörben bekövetkező változásokat figyelembe vevő mutatók szükségesek.

Az általános árinдексzel (a 3.5.2. pontban leírtak szerint) csökkentett, a követelések alapján kiigazított fedezeti források alkalmazása szintén „B” módszernek minősül.

A nem életbiztosítás típusú biztosításoknál a biztosítási kötvények száma, termék (háztartás, motorgépjármű, harmadik személy felelőssége stb.) és vásárlótípus szerint csoportosítva, szintén megfelelő mennyiségi mutatót jelent a nem életbiztosítás típusú biztosításokra vonatkozóan („B” módszer). Ezek a módszerek életbiztosításokra és nyugdíj-finanszírozásra alkalmazva „C” módszernek minősülnek.

⁽¹⁾ HL L 58., 1998.2.27., 1. o.

3.7. CPA 67 – Pénzügyi közvetítés járulékos szolgáltatásai

Rögzített díjak esetén, ahol az elszámolt szolgáltatásra vonatkozóan külön árak léteznek, a termelői árindexszel csökkentett folyóáron számított kibocsátás „A” módszernek minősül, ha figyelembe veszi a minőségváltozásokat, illetve „B” módszernek minősül, ha nem veszi figyelembe a minőségváltozásokat.

Az olyan szolgáltatásoknál, ahol értékalapú díjakat fizetnek, a mennyiségi mutatók alkalmazása B. módszernek minősül. Az ilyen mennyiségi mutatók magukban foglalhatják a tranzakciók érték nagyság szerinti osztályokra lebontott számát vagy a csökkentett tranzakciós összegeket. A biztosítási járulékos szolgáltatásainál a típus szerinti biztosítási kötvények számán alapuló mennyiségi mutatók vagy azok a csökkentett bruttó díjon alapuló mennyiségi mutatók, amelyek a bruttó díj árindexét használják, „B” módszernek minősülnek.

3.8. CPA 70 – Ingatlanszolgáltatások

Díjalapú szolgáltatásoknál, ahol a díj az ingatlan árának százalékában van meghatározva, a megfelelő árindex kombinálja a díjszázalékokban, illetve a házak áraiban bekövetkező változásokat. Ez „A” módszernek minősül. A tényleges árak követése helyett az ingatlanügynököktől például egy szabványosnak minősülő lakás eladási árát lehet kérni. Ez a minta árképzéses módszer szintén „A” módszernek minősül, amennyiben megfelel a melléklet 2. pontjában támasztott követelményeknek.

Helyettes módszer („B” módszer) lehet az új lakásokba történő beruházások árindexének alkalmazása vagy az ingatlanértéken (házárakon) alapuló mutató alkalmazása.

Kevésbé jó, de még „B” módszernek minősül az eladott házak számainak vagy a közjegyzői műveletek számának alkalmazása, adott háztípusok szerint csoportosítva (pl. nagyság szerint).

A lakóépületek bérbeadásánál a fogyasztói árindex-információ általában felhasználható; ez „A” módszernek minősül. Nem lakóépületek bérbeadásánál a például az irodaterület négyzetméterenkénti bérleti díján alapuló termelői árindex alkalmazása „A” módszernek minősül, feltéve hogy elegendő adat áll rendelkezésre a különböző épületfajtákra és ezek minőségére vonatkozóan.

Emellett a lakó- és nem lakóingatlanok állományának volumenére vonatkozó mennyiségi mutatók alkalmazása „B” módszernek minősülhet. Szükséges lehet ebben az esetben a bére adott, illetve tulajdonos által használt lakások arányában bekövetkezett változásoknak megfelelő kiigazítás.

A nem lakóépületek árváltozásainak helyettesítése lakóépületekre vonatkozó fogyasztói árindexszel „C” módszernek minősül, kivéve ha kimutatható, hogy az alapul vett feltételezés megfelel a valóságnak.

3.9. CPA 71 – Kezelő nélküli gépek és felszerelések, valamint személyi és háztartási áruk bérleti szolgáltatásai

Ezeknél a szolgáltatásoknál „A” módszernek minősül a tényleges bérleti díjak összegyűjtése. A szerződés szerint nyújtott szolgáltatásoknál szükséges időről időre ellenőrizni a minőségváltozásokat. Meg kell jegyezni, hogy a bére adott dolog (tehát nem csak a bérleti szolgáltatás) minőségében bekövetkezett változásoknak tükröződniük kell a bérleti szolgáltatások volumenében. Egyedi szolgáltatásoknál a melléklet 2. szakaszában támasztott követelményeknek megfelelő minta árképzése alkalmazása szintén „A” módszernek minősül.

Kizárólag háztartásoknak nyújtott szolgáltatásokat illetően a fogyasztói árindex-információ gyakran rendelkezésre áll, és ebben az esetben a fogyasztói árindex alapárakhoz igazított alkalmazása „A” módszernek minősül a kibocsátás csökkentésére vonatkozóan. Azokban az esetekben, ahol a szolgáltatásokat vállalkozásoknak és magánháztartásoknak is nyújtják, a fogyasztói árindex alkalmazása a kibocsátás csökkentésére „B” módszernek minősül.

Amennyiben nincsen megfigyelhető ár a bérleti szolgáltatásokra vonatkozóan, adott termék árindexe B. módszernek minősül.

3.10. CPA 72 – Számítógépek és kapcsolódó szolgáltatások

A csomagban értékesített szoftverekre vonatkozóan „A” módszernek minősül a megfelelő termelői árindexszel történő csökkentés. Feltétlenül szükséges a megfelelő (pl. hedonikus elemeken alapuló) minőségkiigazítási eljárás.

A kevésbé alkalmas termelői árindexek „B” módszernek minősülnek. Az USA-ban szokásos, csomagolt szoftverekre vonatkozó mutatók alkalmazása az árfolyamváltozásoknak vagy a különböző általános árváltozásoknak megfelelően kiigazítva, „B” módszernek minősül. Ügyelni kell azonban arra, hogy tükröződjön az új szoftverek az USA-ban, illetve Európában történő kibocsátásának eltérő időzítése.

A csomagolt szoftvereknél a kibocsátás csökkentésére használt fogyasztói árindex „C” módszernek minősül.

Az egyedi igényre szabott szolgáltatások (mind a hardver-, mind a szoftvertanácsadás) esetében a reprezentatív árképzésen (lásd a 2. szakaszban) alapuló megközelítés kereshető, amely „A” módszernek minősülhet. Egy másik „A” módszer lehet a minta árképzésen alapuló megközelítés, ha eleget tesz a melléklet 2. szakaszában támasztott feltételeknek. A minta árképzéses megközelítés eredménye használható a saját számlásan előállított szoftver árának helyettesítésére („B” módszer), amennyiben kimutatható, hogy az önállóan gyártott szoftvert külső vállalkozás is előállíthatta volna.

A programozók napidíj alapú bérbeadásánál az átalánydíj használható „B” módszerként.

Tekintetbe véve a minőségváltozások gyorsaságának eltéréseit, a szoftver csökkentésére alkalmazott hardvermutató alkalmazása „C” módszernek minősül.

3.11. CPA 73 – Kutatási és fejlesztési szolgáltatások

A kutatásokra és fejlesztésekre (K + F) vonatkozóan nem létezik „A” módszer. Sem az aktuális kibocsátás árak különböző kutatóintézetektől való begyűjtése, sem a „minta áraknak” nincs értelmük itt, hiszen ugyanaz a K + F kibocsátás két egymást követő időszakban nem árazható.

A piaci kibocsátásra nézve az átalánydíjak vagy óradíjak (lásd a 2. szakaszban) „B” módszernek minősülnek.

A K + F nem piaci felhasználású része kollektív szolgáltatások termelésének minősül (lásd ESA95, 3.85. pont). Lásd a CPA 75-ről szóló 3.13 pontot a gyűjtő szolgáltatások A, B és C. módszereit illetően.

3.12. CPA 74 – Egyéb üzleti szolgáltatások

3.12.1. CPA 74.11 – Jogi szolgáltatások

Az olyan szolgáltatások standard típusainál, amelyeket főként háztartások számára végeznek, mint az ingatlan-adásvételi szerződések, végrendeletek, házassági szerződések stb. (ún. „közjegyzői szolgáltatások”), gyakran szabott díjak vannak, amelyeket gyakran magában foglal a fogyasztói árindex. Az olyan mutató, amely követi ezeket a díjszabásokat, „A” módszernek minősül. Továbbá ezeknél a standard szolgáltatásoknál a mennyiségi mutatók (megszövegezett szerződések száma stb.) gyűjtése „B” módszernek minősül, kivéve ha van olyan módszer, amely ezeket a mutatókat a minőségi változások szerint kiigazítja.

A jogi szolgáltatások kibocsátásának egy része az ingatlanok költségeihez kapcsolódik, mivel az része az ingatlanvásárlás átruházási költségeinek. Ez azt jelenti, hogy az ingatlanhoz kapcsolódó ár- vagy mennyiségi mutatók helyettesíthetik a jogi szolgáltatások árát vagy volumenét. Rögzített díj esetében elegendő ennek az árnak időről időre történő nyomon követése. Ahol a díj az ingatlanár meghatározott százaléka, az árindexet a díj százalékában, illetve az épület árában bekövetkezett változások együttes figyelembevételével kell megállapítani. Mindkét esetben „B” módszerről lesz szó, mivel a minőségi változásokat nehéz megállapítani.

Az üzleti vállalkozások számára nyújtott szolgáltatásoknál két alapvető ármechanizmus működik ezen a piacon: az ügyvédeket óradíjjal vagy a szerződés alapján meghatározott rögzített díjjal lehet foglalkoztatni. Előbbinél az átalánydíjas vagy óradíjas megközelítések „B” módszernek minősülnek. Utóbbinál (szerződés alapján meghatározott rögzített díj mellett nyújtott szolgáltatások) „A” módszernek minősül a szerződések árának szigorú követése, például a reprezentatív árképzéses megközelítés követése (lásd e melléklet 2. szakaszát), amennyiben a szerződéstípusok homogének. A minta árképzéses megközelítés szintén jól működik és így „A” módszernek minősülhet, feltéve hogy a melléklet 2. pontjában támasztott követelményeknek megfelel.

3.12.2. CPA 74.12 – Számvitel, könyvelés és könyvvizsgálat; adó-tanácsadói szolgáltatások

A könyvelésnél „A” módszernek minősül a könyvelők által szerződés alapján nyújtott legfontosabb szolgáltatásokra megállapított szerződéses árakon alapuló csökkentési mutatók kialakítása, például a reprezentatív árképzéses megközelítés alkalmazása (lásd a melléklet 2. szakaszát). Rendszeresen ellenőrizni kell a beárazott szolgáltatásokat annak érdekében, hogy az olyan külső tényezők, mint a könyvelési szabványokban bekövetkezett változások vagy a jogszabályok alapján a könyvelési követelményekben bekövetkezett változások (pl. adóbevallások) ne eredményezzenek lényeges változásokat a mért kibocsátásban vagy változásokat a kibocsátás minőségében. Ezért minta árképzéses megközelítéssel szintén kialakítható „A” módszer.

A mennyiségi mutatók alkalmazása, mint például a nyilvántartott adóbevallások száma (széles kategóriák szerint osztályozva) „B” módszernek minősül az iparág egy részére. Az átalánydíjak vagy óradíjak alkalmazása „B” módszernek minősül, mivel a termelékenység változásait teljességgel nem tartalmazza.

3.12.3. CPA 74.14 – Üzleti és vezetési tanácsadási szolgáltatások

Ezeknél a szolgáltatásoknál „A” módszernek minősül az aktuális szerződéses árak összegyűjtése. Szükséges időről időre ellenőrizni a szerződések minőségváltozásait.

Az aktuális árak összegyűjtése mellett alternatívaként alkalmazható a minta árak összegyűjtése és ez szintén „A” módszernek minősül, feltéve hogy a melléklet 2. szakaszában támasztott követelményeknek megfelel.

Az óradíjas alapon nyújtott szolgáltatások esetében az átalánydíjak vagy óradíjak „B” módszerként használhatóak.

Az aktuális kibocsátás-árindex helyettesítő módszerként történő alkalmazása akár a jogi szolgáltatásoknál, akár a számviteli, könyvelési, könyvvizsgálati és adótanácsadói tevékenységeknél – tekintve, hogy ezeknél a különböző szolgáltatásoknál közös a költségmegtérítő – „B” módszernek minősül.

3.12.4. CPA 74.15 – Vezetői érdekeltséghez kapcsolódó szolgáltatások

Tekintettel a szolgáltatáscsoport sajátosságaira, nem állapítható meg „A” módszer. A főszabály alóli kivétel a részletes ráfordítás módszer alkalmazása a melléklet 3.13. szakaszában a kollektív szolgáltatásokra leírtak szerint.

3.12.5. CPA 74.2 – Építészeti, gépészeti és kapcsolódó műszaki tanácsadási szolgáltatások

A minta árképzése „A” módszernek minősül, feltéve hogy a melléklet 2. pontjában támasztott feltételek érvényesülnek.

Az átalánydíjak és az óradíjak alkalmazása „B” módszernek minősül. Az ásványfeltárásnál másik megoldás lehet a mennyiségi mérés, például a végrehajtott próbafúrások száma vagy a feltárt területek száma, de ezt az ásványtípus és a feltárás módszere szerint kell csoportosítani ahhoz, hogy „B” módszernek lehessen tekinteni.

3.12.6. CPA 74.4 – Hirdetési szolgáltatások

A hirdetési szolgáltatások két különböző és jelentős szolgáltatásból állnak. Általános értelemben az „elhelyezés” – a hirdetőhelyek eladása, bármely tömegtájékoztatási eszközön; és az „alkotás” –, amely nem tartalmazza az olyan kapcsolódó költségeket, mint a filmgyártás vagy fényképezési szolgáltatások.

Az „elhelyezésnél” A. módszernek minősül az aktuális szerződéses árak összegyűjtése, az olyan kvóták alkalmazása, mint a televíziós hirdetések másodpercenkénti ára, egy féloldalas újsághirdetés ára, egy hirdetőtábla négyzetméterára vagy egy „gomb” ára egy weboldalon. Fontos, hogy a hirdetés megtekintőinek számát minőségi tényezőként kell figyelembe venni. Törekedni kell a „csúcsidős megtekintésből” eredő eltérések kiigazítására. A minta árképzése szintén „A” módszernek minősül, feltéve hogy a melléklet 2. szakaszában támasztott feltételek érvényesülnek. Mennyiségi mérések is alkalmazhatók, de nagyon részletes és reprezentatív szinten kell ezeket összeállítani, és figyelembe kell venni a minőségváltozásokat ahhoz, hogy „A” módszernek minősüljön.

Az „alkotásnál” a szerződés szerinti árak „A” módszernek minősülnek, de ügyelni kell az összegyűjtött árak értelmezésénél arra, hogy azok ne tartalmazzák az előállítási költségeket. Egy minta árképzéses megközelítés „A” módszernek minősül, feltéve hogy a melléklet 2. szakaszában támasztott feltételeknek megfelel. Az átalánydíjak vagy az óradíjak „B” módszernek minősülnek.

3.12.7. CPA 74.5 – Munkaerő-toborzás és személyzeti szolgáltatások ellátása

Ahol a munkavállalót a munkaközvetítő iroda fizeti, a kikölcsönzött személyzetre vonatkozó bérskálamutatókon alapuló módszerek „B” módszernek minősülnek. Az „A” módszer termelékenységi és minőségkiigazításokat is tartalmaz, valamint tükrözi a munkaközvetítő iroda által felszámolt adminisztrációs költségeket is. Ebben a körben az olyan szerződéses árak, amelyek tartalmazzák az egyes munkavállaló-típusokra vonatkozó kvótákat, „A” módszernek minősülnek, feltéve ha a minőségváltozást megfelelő módon figyelembe vették. A minta árak „A” módszernek minősülnek, feltéve hogy a melléklet 2. pontjában támasztott követelményeknek megfelelnek.

Ahol a fizetés százaléka a vetítési alap, a fenti módszerek és osztályozások érvényesek, ebben az esetben kombinálni kell ezeket a díjszázaléokra vonatkozó információkkal. Ha nem áll rendelkezésre százalékokra vonatkozó információ, a bérskálamutatók alkalmazása tekinthető „B” módszernek.

3.12.8. CPA 74.6 – Nyomozási és biztonsági szolgáltatások

Itt „A” módszernek az aktuális szerződés szerinti árak összegyűjtése minősül. Az e szerződések szerint nyújtott szolgáltatásokat szükség esetén ellenőrizni kell a minőségváltozások ellenőrzése szempontjából. A minta árak alkalmazása szintén „A” módszernek minősül, feltéve hogy a melléklet 2. szakaszában támasztott feltételeknek megfelel.

Az óradíjas alapon nyújtott szolgáltatások esetében az átalánydíjak vagy óradíjak „B” módszerként használhatóak.

A biztonsági szolgáltatásoknál hasznos mennyiségi mutató lehet a felügyelet vagy őrzés munkaóráinak száma, vagy az esetek vagy ügyfelek száma a magánnyomozók által nyújtott szolgáltatásoknál. Amennyiben kellően megfelelőek, ezek a mennyiségi mutatók „B” módszernek minősülhetnek.

3.12.9. CPA 74.7 – Ipari tisztítási szolgáltatások

Az olyan háztartási szolgáltatásoknál, mint az ablak- vagy kéménytisztítás, a fogyasztói árinformáció használható, „A” módszerként a háztartási fogyasztásnál és „B” módszerként a köztes fogyasztás esetében.

A tisztítási szolgáltatásoknál a tisztított irodaterület (négyzetméterben meghatározva) vagy hasonló mutatók használhatóak. Amennyiben ezek nem állnak rendelkezésre, feltételezni lehet, hogy az elvégzendő munka mennyisége arányos a teljes irodaterülettel, vagy más hasonló feltételezésből kell kiindulni.

3.12.10. A CPA 74-be tartozó egyéb szolgáltatások

A CPA 74-be tartozó olyan szolgáltatásoknál, amelyek nincsenek kifejezetten felsorolva a 3.12.1.–3.12.9. pontban, az „A”, „B” és „C” módszerbe történő osztályozás a megfelelő módszerek általános kritériumaiból vezethető le a 98/715/EK határozatban leírtak szerint. Általánosságban véve, a tényleges (szerződéses) árakon vagy minta árakon (e melléklet 2. szakasza szerint támasztott feltételek alapján) alapuló módszerek „A” módszernek minősülnek. Az óradíjas alapon végzett szolgáltatásoknál az átalánydíjak és az óradíjak „B” módszernek minősülnek. A szolgáltatások kibocsátására nézve reprezentatívnak tekinthető mennyiségi mutatók szintén „B” módszernek minősülnek. A ráfordítási módszerek „C” módszernek minősülnek.

3.13. CPA 75 – Közigazgatási és védelmi szolgáltatások, kötelező társadalombiztosítási szolgáltatások

Egyéni szolgáltatások

Az egyéni szolgáltatásoknál kizárólag azok a módszerek tehetnek eleget az „A” és a „B” módszerrel szemben támasztott feltételeknek, amelyek a kibocsátást mérik. A ráfordítási módszerek „C” módszernek minősülnek.

A kibocsátás mutató módszer akkor minősül „A” módszernek, ha a mutatók megfelelnek a következő feltételeknek:

- az előállító által külső felhasználónak nyújtott valamennyi szolgáltatást lefednek, és csak ezeket; nem számíthatók ide azok a tevékenységek, amelyek kiegészítő jellegűek a fő kibocsátáshoz viszonyítva,
- a bázisév minden típusú kibocsátásának költsége alapján súlyozottak,
- a lehető legrészletesebben vannak meghatározva,
- minőségkiigazítottak.

Amennyiben a kritériumoknak nem felelnek meg teljes mértékben, például azért, mert a részletezettség szintje fokozható lenne, vagy mert nem veszik figyelembe a minőségváltozásokat, a módszer „B” módszernek minősül. Ha egy mennyiségi mutató módszer nem annyira a kibocsátást, mint inkább a ráfordítást, a tevékenységet vagy a végeredményt méri (kivéve ha a végeredmény minőségkiigazított kibocsátásként értelmezhető), és/vagy a kibocsátás lefedettsége nem reprezentatív, ez a módszer „C” módszernek minősül.

Kollektív szolgáltatások

A CPA 75-höz tartozó legtöbb szolgáltatás kollektív szolgáltatás. A kollektív szolgáltatásoknál a módszerek osztályozása nagyjából megegyezik az egyéni szolgáltatásoknál alkalmazottakkal, két fontos kivétellel, amelyek a kollektív szolgáltatások kibocsátása meghatározásának nehézségéből adódnak:

- a ráfordítás módszerek „B” módszernek minősülnek a kollektív szolgáltatásoknál,
- a tevékenység mennyiségi mutatóinak alkalmazása „B” módszernek minősül.

Egyetlen ráfordítás mennyiségi mutató alkalmazása nem minősül „B” módszernek: ráfordítás módszerek alkalmazásakor minden egyes ráfordítás mennyiségét külön meg kell becsülni, figyelemmel a ráfordítás minőségváltozásaira, különösen a munkavállalók bérezésére.

A minőségkiigazított ráfordítás mennyiségi összegére nem alkalmazható további termelékenységi vagy minőségi kiigazítás.

3.14. CPA 80 – Oktatási szolgáltatások

Bármely „A” vagy „B” módszernek eleget kell tennie a következő általános kritériumoknak:

- teljes vagy majdnem teljes lefedettség,
- legalább a következő kategóriák szerinti bontásban – óvoda, általános iskola, középiskola alsó tagozata, középiskola felső tagozata (általános gimnázium/szakiskola), felsőoktatás (egyetem/egyéb) és egyéb oktatás. Felsőoktatási szintű tanfolyamok esetében a témakör szerinti bontás szükséges (például a tudományos és orvosi kurzusoknak a bölcsész kurzusoktól való megkülönböztetése).

Piaci szolgáltatás – Az „A” módszer a kibocsátás csökkentése az oktatási szolgáltatás minden egyes típusa esetén megfelelő termelői árindexszel. Az árindexeknek figyelembe kell venniük a biztosított szolgáltatás minőségét, és ellenőrzést kell végrehajtani annak biztosítása érdekében, hogy az alapárakat alkalmazzák-e (azaz beleértve a termékhez kapcsolódó bármilyen támogatást).

A „B” módszer esetében alkalmazni kell a megfelelő fogyasztói árindexeket, az alapárban történő értékeléshez megfelelően kiigazítva és tükrözve a biztosított szolgáltatás minőségét.

Amennyiben ezek a módszerek nem állnak rendelkezésre a piaci szolgáltatások számára, abban az esetben szintén elfogadható a nem piaci szolgáltatásokra alább leírt „A” és „B” kibocsátás mutató módszerek alkalmazása. Bármely ráfordítás alapú módszert „C” módszernek kell tekinteni.

Nem piaci szolgáltatások – Mivel az árak nem állnak rendelkezésre, a nem piaci kibocsátás esetében alkalmazható egyetlen „A” módszer a minőségi követelmények alapján megfelelően kiigazított „tanórák” alkalmazása, az előbbiekből részletezett bontás szerinti rétegezésben. A „B” módszer esetében a tanórákat a minőség alapján történő kiigazítás nélkül kell alkalmazni megkövetelt szintű részletezéssel.

A tanulók számának felhasználása a tanórák helyettesítéséhez e módszerek esetében elfogadható, amennyiben kimutatható, hogy azon órák száma, amelyet a tanulók oktatásával töltenek, megfelelően állandó. A felsőoktatás és a távoktatás számára ezt szorgalmazni kell.

Bármely ráfordítás alapú módszer „C” módszernek számít, hasonlóan bármely módszerhez, amely nem használja a minimum rétegezési lebontást, vagy amely nem fedi le teljesen az adott ágazatot. A tanári órák számának alkalmazása is „C” módszernek számít.

3.15. CPA 85 – Egészségügyi és szociális munkával összefüggő szolgáltatások

3.15.1. CPA 85.11 – Kórházi szolgáltatások

Piaci kibocsátás

A kórházak piaci kibocsátásának a megfelelő termelői árindexek alkalmazásával történő csökkenése „A” módszernek minősül. A fogyasztói árindex alkalmazása is „A” módszernek minősül, azzal a feltétellel, hogy valamennyi árat visszatérítésekre is vetítve bruttó értéken tartják nyilván, és a mutatót az alapárhoz igazítják (abban az esetben, ha a termékhez támogatást nyújtanak). Amennyiben az árakat nettó értéken tartják nyilván, a fogyasztói árindex alkalmazása „C” módszer. Kevésbé megfelelő termelői árindex alkalmazása „B” módszernek minősül.

Kibocsátásmutató módszerek, amelyek az alábbi „A” vagy „B” módszernek minősülnek, szintén fontosak a piaci kibocsátás szempontjából.

Nem piaci kibocsátás

Meg kell különböztetni a CPA 85.11-en belüli kórházi szolgáltatások különböző típusait a szolgáltatások eltérő bonyolultságú kategóriáinak figyelembevételére érdekében. Minden esetben a ráfordítás módszerek „A” módszernek minősülnek.

- a) A fekvő betegek számára általános és a szakosodott kórházak által nyújtott szolgáltatások

A diagnózis alapján rokonított betegcsoportok (DARB) osztályozásán alapuló teljes minőségkiigazítási mennyiségi mutatók alkalmazása „A” módszernek minősül.

Amennyiben csak a DARB keretében nyújtott, különböző típusú kezelések összetételében bekövetkezett változások vannak lefedve, akkor a „B” módszer követelményei teljesülnek.

Azok a módszerek, amelyek alkalmazzák a Betegségek Nemzetközi Osztályozását (BNO) a betegelbocsátások besorolására, szintén „B” módszernek minősülnek, azzal a feltétellel, hogy a diagnózisokat rendkívül részletesen tartják nyilván, és megfelelő költségűlyokat alkalmaznak.

A nyers kibocsátásmutatók alkalmazása, mint például csupán a betegelbocsátások száma, „C” módszernek minősül.

b) Kórházi pszichiátriai szolgáltatások

Egyebekben a részletes DARB alapú mutatók a teljes körű minőségkiigazítással és megfelelő költségűlyokkal „A” módszernek minősülnek.

A DARB alapú mutatók csak részleges minőségkiigazítással „B” módszernek minősülnek. A valamivel alacsonyabb szintű, de még „B” módszer a bent töltött napok száma (a kórházi kezelés napjai) a kezelés szintje szerint lebontva és a reprezentatív költségűlyinformációval együtt súlyozva.

Azok a kibocsátásmódszerek, amelyek egyáltalán nem tesznek különbséget a kezelések szintjei között, „C” módszernek minősülnek.

c) Rehabilitációs szolgáltatások rehabilitációs központokban/kórházakban

Azok a DARB-k, amelyek a minőségi változásokat teljeskörűen figyelembe veszik, „A” módszernek minősülnek.

Ha a minőségi változásokat csak részben sikerül figyelembe venni, a DARB alapú kibocsátás mutató módszerek „B” módszernek minősülnek. Ugyanez érvényesül, ha a bent töltött napok számát kezelés szintje szerint veszik figyelembe. Amennyiben kimutatható, hogy a különböző rehabilitációs szolgáltatások viszonylag homogének, abban az esetben egyszerűen csak a bent töltött napok száma „B” módszerként elfogadható.

d) Nővéri szolgáltatások (orvosi felügyelet alatt)

A minőségkiigazított, a kezelés szintje szerint lebontott bent töltött napok használata a javasolt „A” módszer. A különböző kezelési szinteket közvetlenül, az osztályozások módszeres alkalmazásával, vagy közvetetten, az azonos szintű kezelést biztosító intézmények csoportosításával lehet meghatározni.

A nem kiigazított, a kezelés szintje szerint lebontott bent töltött napok oldaláról való megközelítés a „B” módszer követelményeinek tesz eleget. Azokban az esetekben, amikor a szolgáltatások viszonylagos homogenitása figyelhető meg, csupán a bent töltött napok száma „B” módszerként elfogadható.

3.15.2. CPA 85.12 – Egészségügyi szolgáltatások

Piaci kibocsátás

A termelői árindex alkalmazása „A” módszer. A fogyasztói árindex alkalmazása szintén „A” módszer, azzal a feltétellel, hogy valamennyi visszatérítés árát bruttó értéken tartják nyilván. Azok a fogyasztói árindexek, amelyek a visszatérítéseket nettó értéken tartják nyilván, „C” módszernek minősülnek. Valamennyi, a továbbiakban „A” vagy „B” módszernek minősített nem piaci kibocsátás módszer szintén megfelelő.

Nem piaci kibocsátás

A fő megkülönböztetést egyrészt az általános orvosok szolgáltatásai, másrészt a szakorvosok szolgáltatásai között kell tenni.

a) Az általános orvosok szolgáltatásai

Az „A” módszer a minőségben történt változásoknak megfelelően kiigazított, a kezelés típusa szerinti konzultációk száma. Azt ezt helyettesítő súlyozások vagy csak részbeni minőségkiigazítás esetén a kezelés szerinti konzultációk száma a „B” módszer. Csupán a konzultációk száma „B” módszerként elfogadható, amennyiben a kezelések különböző típusai megfelelően homogének, tekintettel a forrásoldali igényekre (hasonló súlyozott költségek).

b) Szakorvosok szolgáltatásai

Az első látogatásoknak a szakorvos típusa és a kezelés típusa szerinti lebontása, minőségkiigazítása és megfelelő költségűlyokkal való súlyozása az „A” módszer. Ugyanez a mutató minőségkiigazítás nélkül „B” módszer. Amennyiben a kezelés típusa szerint nem lehet különbséget tenni, az első látogatások száma nem a megfelelő mutató. E feltételek alapján a látogatások teljes számát „B” módszernek kell tekinteni. A szakorvosok közötti különbségtétel elengedhetetlen a „B” módszerhez.

3.15.3. CPA 85.13 – Fogorvosi szolgáltatások

A legtöbb fogorvosi szolgáltatás piaci szolgáltatás. Az „A” módszer az alapárakhoz és a minőségi változásokhoz igazított fogyasztói árindex alkalmazása. Az árakat visszatérítésekkel együtt bruttó értéken kell nyilvántartani, és a fogyasztói árindexet a megfelelő szintű részletesség alapján kell kiszámolni. Amennyiben az árakat visszatérítések nélkül, nettó értéken tartják nyilván, a fogyasztói árindex alkalmazása „C” módszernek minősül. Az „A” módszer követelményeinek eleget tevő kibocsátásmutató módszer a kezelések szerinti bontás alapján meghatározott kezelések minőségkiigazított száma. Ahogy a szakorvosok esetében is, az első látogatások száma elfogadható a teljes kezelések számának mutatójaként.

A kezelések szerint meghatározott első látogatások (minőségben bekövetkezett változások szerint nem kiigazított) száma „B” módszer. Amennyiben a kezelés típusa szerint nem lehet különbséget tenni, abban az esetben nincs értelme pusztán az első kezeléseket számolni. E feltételek alapján a konzultációk (látogatások) teljes számát „B” módszernek kell tekinteni.

3.15.4. CPA 85.14 – Egyéb humán egészségügyi szolgáltatások és CPA 85.15 – állat-egészségügyi szolgáltatások

Szinte valamennyi ilyen jellegű szolgáltatást piaci szolgáltatásként nyújtják, ezért a fogyasztói árindex megfelelő összetevőjének alkalmazása az ajánlott megközelítés. Amennyiben az alapárakhoz történő kiigazítást hajtának végre, „A” módszernek, ha nem, akkor „B” módszernek minősül.

3.15.5. CPA 85.31 – Szociális munkával összefüggő szolgáltatások elhelyezéssel

A piaci kibocsátás csökkentése fogyasztói árindex megfelelő (az alapárakhoz igazított) összetevőjével „A” módszernek minősül. Az intézmény típusa szerint lebontott és a minőségi változások szerint teljesen kiigazított bent töltött napok száma szintén eleget tesz az „A” módszer követelményeinek.

Amennyiben minőségkiigazítást nem hajtottak végre, az a „B” módszernek felel meg. Úgyszintén a bent töltött napok teljes száma is „B” módszernek tekinthető.

3.15.6. CPA 85.32 – Szociális munkával összefüggő szolgáltatások elhelyezés nélkül

Amennyiben ezek a szolgáltatások piaci szolgáltatások, az alapárakhoz igazított vonatkozó fogyasztói árindex összetevő alkalmazása „A” módszernek minősül. Ezen értékelés nélkül a fogyasztói árindex kiigazítása „B” módszernek minősül.

A gondozásban részesült emberek száma a gondozás szintje szerinti lebontásban „A” módszernek minősül a nem piaci kibocsátás esetében. A gondozásban részesült emberek teljes számának alkalmazása „B” módszernek minősül.

3.16. CPA 90 – Szennyvíz-elvezetési és hulladékártalmatlanítási szolgáltatások, közegészségügyi és hasonló szolgáltatások

Az „A” módszerek magukban foglalják, ahol ezek rendelkezésre állnak, a megfelelő termelői árindexek alkalmazását, és a szolgáltatás olyan egyes minőségi jellemzők szerint kiigazított kibocsátás mennyiségi mutatóinak (mint pl. az összegyűjtött hulladék tonnában megadott mennyisége) alkalmazását, mint a begyűjtés rendszeressége és a veszélyes hulladékok (pl. mérgező hulladék) kezelése.

A „B” módszerek tartalmazzák a háztartások és az üzleti vállalkozások fogyasztására vonatkozó részletes fogyasztói árindex alkalmazását (ha az üzleti vállalkozások számára nyújtott szolgáltatás árainak fejlődése hasonlóan mutatkozik a háztartások számára nyújtott szolgáltatásokéhoz). A nem piaci szolgáltatások esetén a kibocsátás mennyiségi mutatók alkalmazása „B” módszernek tekinthető, amennyiben ezek a mutatók a terület megfelelő módon lefedik, és megfelelően részletesek.

3.17. CPA 91 – Tagsággal rendelkező szervezetek máshova be nem sorolt szolgáltatásai

Az „A” módszer a tagok számára ténylegesen nyújtott szolgáltatások biztosításával kapcsolatos részletes információ szolgáltatása, nagyon részletes lebontásban és a szolgáltatásnyújtás költségeivel súlyozottan. Például egy, a tagjai számára jogi tanácsadással, konferenciákkal, vizsgálatokkal és akkreditálással kapcsolatos szolgáltatásokat nyújtó szakmai szervezet minden egyes tevékenységéről információt szolgáltat, vagy egy vallási szervezet az istentiszteletek látogatottságáról vagy a megtartott szertartások számáról szolgáltat adatokat.

A „B” módszer a tagok számának a kibocsátás helyettesítéseként való alkalmazása, de a tagság különböző típusait meg kell különböztetni, amennyiben az jelentősen eltérő jogosultságokat biztosít a szolgáltatásokhoz való hozzáférés tekintetében, és tisztázni kell, hogy a tagok által igénybe vett szolgáltatások átlagos száma jelentősen nem változik évről évre.

3.18. CPA 92 – Szabadidős, kulturális és sportszolgáltatások*Közönség számára nyújtott szolgáltatások*

A kizárólag háztartások számára nyújtott szolgáltatások esetében „A” módszernek minősül az eladott jegyek értékének csökkentése részletes és az alapárakhoz igazított fogyasztóiárindex-sorozatok segítségével. A módszernek figyelembe kell vennie a kedvezményes jegyeket és minden más jellemzőt, amennyiben az jelentős befolyást gyakorol a minőségre (például ingyenes programok vagy telefonon történő megrendelés).

„B” módszernek minősül a fogyasztói árindex alkalmazása az üzleti vállalkozások számára is nyújtott szolgáltatások esetében (abban az esetben, ha kimutatható, hogy ez ésszerű felvetés), vagy az eladott jegyek számának az ülések típusa és az előadás szerinti lebontásban történő alkalmazása mint mennyiségi mérték. Abban az esetben, ha a jegyekre vonatkozó adatok nem állnak rendelkezésre, az előadások száma „B” módszerként alkalmazható.

Könyvtárak

Könyvtárak esetében „A” módszernek minősül a (fő darabtípusok szerinti lebontásban történő) kölcsönzésre és a látogatásokra vonatkozó kibocsátás adatok egyesítése, kiigazítva az olyan minőségi tényezőkkel, mint a rendelkezésre álló referencia anyag terjedelme. Ez az egyesítés a legmegfelelőbb formájában a súlyozott költség megközelítés alkalmazásával érhető el. Bármilyen piaci szolgáltatást a megfelelő árindexszel csökkentett eladási értékkel kell mérni.

Könyvtárak számára „B” módszernek minősül a (fő darabtípusok szerinti lebontásban történő) kölcsönzésre vonatkozó adatok alkalmazása, mint a könyvtár teljes kibocsátás mutatója.

Szerencsejáték- és fogadási szolgáltatások

A szerencsejáték- és fogadási szolgáltatások esetében „A” módszernek minősül a szolgáltatás díjára vonatkozó adatoknak a szolgáltatások árindexével történő közvetlen csökkentése, a minőségi változásokra vonatkozó megfelelő kiigazításokkal együtt.

A fogadási szolgáltatások esetében „B” módszernek minősül a fogadások számának, mint mennyiségi mutatónak az alkalmazása. A fogadási szolgáltatások eladási helyének (telefon, internet, üzletek) minden egyes típusát meg kell különböztetni, és (lehetőség szerint) a játékok típusait is meg kell különböztetni, egy alapidőszakban a fogadások teljes mennyiségének arányával súlyozva. Kaszinók esetében „B” módszernek minősül a belépő személyek számára vonatkozó adat alkalmazása.

Filmek gyártása és hasznosítása, rádió- és televízió-szolgáltatások

A film és a tv/rádió műsorszerkesztési termelésnél „B” módszernek minősül a meghatározott mintatermékek árainak gyűjtése (pl. egy hazai tv-vígjáték fél órája, egy rádió dokumentumműsor egy órája), vagy a műsorszerkesztésre vonatkozó mennyiségi adatoknak a programok főbb kategóriái szerinti lebontásban történő, és a teljes műsorszerkesztés értékéből való részesedés szerint súlyozott alkalmazása.

Hírügynökségek

„A” módszernek minősül a hírügynökségi szolgáltatásra történő előfizetéseken alapuló minta árképzési módszer alkalmazása. A minta árképzési módszernek meg kell felelnie a melléklet 2. szakaszában meghatározott általános elveknek.

A hírügynökségek esetében „B” módszernek minősül a maguk a cégek által alkalmazott minőségi kibocsátásmérő mutatók használata, amíg megfelelő összehasonlíthatóságra adnak lehetőséget az adott iparágon belül és amíg tartalmi meghatározásuk állandónak minősíthető egyik időszaktól a következőig.

Sportlétesítmények

„A” módszernek minősül az alapárakhoz igazított részletes fogyasztóiárindex-adatok alkalmazása vagy az eladott jegyek számának a jegyek típusa, és lehetőség szerint, a vállalt tevékenység szerinti lebontásban történő alkalmazása. Bizonyos kiigazításokat végre lehet hajtani a létesítmények minősége alapján, és a fizető nézőket a résztvevőktől elkülönítve kell mérni.

„B” módszernek minősül az eladott jegyeknek a szolgáltatások különböző típusainak tükrözéséhez nem megfelelő mértékű lebontásban történő vagy a tevékenységeket nem teljesen reprezentáló részletes fogyasztóiárindex-adatok alkalmazásával történő bemutatása.

3.19. CPA 93 – Más szolgáltatások

Ez a termékágazat szolgáltatások rendkívül széles körét fedi le; melyek közül a fontosabbakat az alábbiak tárgyalják.

Mosási és vegytisztítási szolgáltatások

Háztartások esetében a fogyasztóiárindex-adatok elérhetőek e szolgáltatásokra (az önkiszolgáló mosószalonnak alkalmazásáért és a szokásos darabok vegytisztításáért fizetendő költségek). Az üzleti vállalkozások számára nyújtott szolgáltatások esetében gyakori a szerződéses kapcsolat, és a mosott ruhák kilogramm szerinti száma vagy a szokásos „adag” száma megfelelő mennyiségi mutató lehet. A fogyasztói árindex alkalmazása és a mennyiségi adatok alkalmazása „B” módszernek minősül.

Fodrászat

A szolgáltatást szinte teljes egészében háztartások számára biztosítják, és a fogyasztói árindex figyelembe veszi. A legjobb módszer a „minta ár” alkalmazása, ahol a minta egy szokásos reprezentatív termék, mint a mosás és vágás. A fogyasztóiárindex-adatok alkalmazása „A” módszernek minősül, ha azokat alapárakhoz igazították.

Temetkezési szolgáltatások

A szolgáltatást teljesen háztartások számára biztosítják, és a fogyasztói árindex figyelembe veszi. Léteznek szokásos termékek ezen az üzletágon belül, így az árkialakítás egyértelmű, és a fogyasztóiárindex-adatok alkalmazása „A” módszernek minősül, ha azt az alapárakhoz igazították.

Egyéb szolgáltatások

A kategória a szolgáltatások különböző típusait öleli fel, amelynek többségét szokásos termékként biztosítják (pl. szépségápolás, társkereső ügynökségek, asztrológusok, prostituáltak). E szolgáltatások árait különböző időszakokban lehet megállapítani és egy árindexet lehet létrehozni. E szokásos termékek alkalmazása „A” módszernek minősül, ha minden minőségi tényezőt figyelembe vettek, ellenkező esetekben a „B” módszer alkalmazható.

4. NÉHÁNY TRANZAKCIÓS KATEGÓRIÁRA VONATKOZÓ A., B. ÉS C. MÓDSZER

4.1. Közbenső fogyasztás

A közbenső fogyasztás csökkentésére vonatkozó „A” módszer eleget tesz a következő feltételeknek:

- a csökkentést termékenként kell végrehajtani,
- a belföldön előállított termékeket és az importált termékeket külön-külön kell csökkenteni,
- vagy a közbenső fogyasztásra vonatkozó tényleges áradatokat kell alkalmazni, vagy a belföldön előállított termék esetében a minden egyes termékre (figyelembe véve a különböző értékelési alapokat) meghatározott „A” módszert, vagy az importált termékek esetében a következő szakaszban leírt „A” módszereket.

„B” módszerek esetleg nem tesznek különbséget a belföldi termékek és az import termékek között, vagy olyan módszereket alkalmaznak, amelyek e termékek esetében „B” módszernek minősülnek.

Amennyiben a közbenső fogyasztást a termék részletezése nélkül az összesített szinten csökkentik, az „C” módszernek minősül. Úgyszintén, amennyiben olyan csökkentési módszereket alkalmaznak, amelyek „C” módszernek minősülnek e termékek tekintetében, azok a közbenső fogyasztás tekintetében is „C” módszernek minősülnek.

4.2. Termékek exportja és importja

Az „A” módszereknek a valamennyi export és import tekintetében alkalmazandó minőségiigazított árindexek alkalmazásán kell alapulniuk. Az árindexeknek összhangban kell lenniük a csökkentett értékadatoknál alkalmazott termékosztályozással. Az értékelésnek meg kell felelnie az aktuális áradatoknál alkalmazott értékelésnek, pl. export esetében a FOB, import esetében akár a FOB, akár a CIF.

„B” módszernek minősül az árindexek oly módon történő csökkentése, amely nem megfelelően adja vissza a minőségben bekövetkező változásokat.

Azon termékek csoportjaira, amelyek időről időre megfelelően homogének, az egységérték-mutatók alkalmazása „B” módszernek minősül. Az egységérték-mutató megfelelőségének meghatározásakor nem csupán valamely különleges kereskedelmi csoportnak a tartalmi elemeit kell megérteni, hanem vizsgálni kell az egységérték-mutatók változékonyságát is.

A termelői árindexek megfelelőségét eseti alapon kell kiértékelni, azok megfelelőnek minősítése előtt. Mindenekelőtt az alkalmazott indexek érvényesülési területének kell megfelelőnek lennie. Ha a verseny miatt a belföldi és az import piacon az árak hasonlóak, abban az esetben a termelői árindexek közvetlen alkalmazása megfelelőnek tekinthető, mivel az árak között kevés az eltérés. Ahol a piaci feltételek olyan jellegűek, hogy a belföldi árak nem tükrözik megfelelően az importált vagy exportált áruk árait, a termelői árindexeket a „B” módszerként történő elfogadásuk előtt ki kell igazítani annak érdekében, hogy visszaadják ezeket a különbségeket. Amennyiben kizárólag az árfolyam-ingadozás az egyetlen import- vagy exportárakat befolyásoló tényező, abban az esetben a termelői árindexeket ehhez kell igazítani, hogy „B” módszernek minősüljön. Ahol más tényezők befolyásolják az árakat, ott a termelői árindexek összetett kiigazítása szükséges, mielőtt azok megfelelőnek minősíthetők.

Az import csökkentésére a külföldi ország exportárainak alkalmazása „B” módszernek minősül, ha az áru érvényesülési területe meghatározott, és ahol szükséges, az árfolyam-ingadozásokhoz és a két ország összes árainak különböző változásaihoz történő kiigazítást végrehajtották.

„C” módszernek minősül az egységérték-mutatók alkalmazása a nem teljes mértékben homogén termékcsoportok esetében.

4.3. Szolgáltatások exportja és importja

A szolgáltatások exportja és importja esetében az árak és volumenek becslésére szolgáló megfelelő módszereknek tükrözniük kell a minden egyes ilyen szolgáltatás kibocsátására meghatározott módszert. Amennyiben azonban az árindexek ajánlottak, akkor tükrözniük kell a kifizetett tényleges export- vagy importárakat, amikor a szolgáltatások exportjának és importjának csökkentésére alkalmazzák.

A nem rezidensek (akár természetes személyek, akár kormányok) belföldi területen történő kiadásai esetében a szolgáltatásokat csökkenteni kell a nem rezidensek által e célból vásárolt termékek választékával összhangban lévő fogyasztói árindex alkalmazásával, hogy „A” módszernek minősüljön. Amennyiben azokat a fogyasztói árindexeket alkalmazzák, amelyek szűkebb vagy szélesebb termékkörben érvényesülnek, mint a nem rezidensek által vásároltaknak, az „B” módszernek minősül.

A devizabelföldiek (természetes személyek vagy kormányok) külföldön történő kiadása esetében a látogatott országra vonatkozó részletes és megfelelő fogyasztói árindex alkalmazása, az árfolyamok szerint kiigazítva, „A” módszernek minősül. A külföldi ország azon fogyasztói árindexeinek alkalmazása, amely szűkebb vagy szélesebb körben érvényesül, „B” módszernek minősül.

A kereskedelmi tevékenységnek minősülő ügynökösködésre, a nagykereskedelmi és a kiskereskedelmi árrésre vonatkozó módszerek osztályozása megfelelő.

4.4. Értéktárgyak beszerzésének és eladásának/értékesítésének egyenlege

Az értéktárgyak termelésére alkalmazandó „A” módszer, ha létezik, az értéktárgyak termelésével foglalkozó üzletágra vonatkozó, a minőségi változásokhoz megfelelően igazított megfelelő termelői árindex (ez például az ékszerüzletág esetében lehetséges). Az értéktárgyak néhány típusa esetében egy minta árképzéses vagy részletező árképzéses megközelítés „A” módszernek minősül, ha eleget tesz a melléklet 2. szakaszában meghatározott feltételeknek.

A díjazásos alapon nyújtott szolgáltatások esetében, ahol a díj az értékesített árucikk értékének százaléka, a megfelelő árindex egyesíti a díj százalékban és az értéktárgyak (vagy azok meghatározott részhalmaza) értékében bekövetkező változásokat. Ez „A” módszernek minősül.

„B” módszernek minősül az értéktárgyak termelése esetében az egymással szoros összefüggésben lévő termékekkel történő összehasonlítás (akár belföldi, akár nemzetközi viszonylatban), mint az ugyanattól a festőtől származó festmények, valamint az alkotó elemekre történő bontás (ez az ékszerekre és az összetett termékekre megfelelőbb).

„B” módszernek minősül a jutalék és az árrés esetében az értéktárgyak értékén alapuló index alkalmazása. Mivel az értéktárgyak közvetítési díjai gyakran az értéktárgyak értékének meghatározott százalékában vannak megállapítva, ésszerű azt gondolni, hogy a kettő közötti megfelelés elegendő a „B” módszer megállapításához. Ennélfogva feltételezhető, hogy a díjszázalék állandó.

Kevésbé jó, de még „B” módszernek minősül az eladott értéktárgyak egységei számának alkalmazása, típus szerinti lebontásban. Ez homogénebb termékek esetében megfelelőbb.

Az általános árindex alkalmazása C. módszernek minősül.

II. MELLÉKLET

AZ OSZTÁLYOZÁSOK VÉGREHAJTÁSÁNAK ÜTEMTERVE

A végrehajtási időpont, mint pl. egy speciális termék esetében a 2004-es év, azt jelenti, hogy a 2223/96 tanácsi rendelet szerint az Eurostat számára benyújtott éves állandó áradatoknak 2004-ben és azt követően meg kell felelniük a termékre meghatározott „A”/„B”/„C” osztályozásnak. Ténylegesen ez azt jelenti, hogy ettől az időponttól e termék esetében a „C” módszer alkalmazása nem engedélyezett.

Termékek csoportja	A végrehajtás időpontja
Nagyméretű berendezések	2006
CPA 30. 02: Számítógépek és egyéb adatfeldolgozó berendezések	2004
CPA 45: Építési munkák	–
CPA 64: Postai és távközlési szolgáltatások	2005
CPA 65: Pénzügyi közvetítői szolgáltatások, a biztosítási és nyugdíj-finanszírozási szolgáltatások kivételével	2005
CPA 66: Biztosítási és nyugdíj-finanszírozási szolgáltatások, a kötelező társadalombiztosítási szolgáltatások kivételével	2005
CPA 67: Pénzügyi közvetítés járulékos szolgáltatásai	2005
CPA 70: Ingatlanszolgáltatások	2004
CPA 71: Kezelő nélküli gépek és felszerelések, valamint személyi és háztartási áruk bérleti szolgáltatásai	2004
CPA 72: Számítógépek és kapcsolódó szolgáltatások	2005
CPA 73: Kutatási és fejlesztési szolgáltatások – a piaci rész	2006
CPA 73: Kutatási és fejlesztési szolgáltatások – a nem piaci rész	2004
CPA 74: Egyéb üzleti szolgáltatások	2006
CPA 75: Közigazgatási és védelmi szolgáltatások, kötelező társadalombiztosítási szolgáltatások – amennyiben kollektív szolgáltatásokra vonatkozik	2004
CPA 75: Közigazgatási és védelmi szolgáltatások, kötelező társadalombiztosítási szolgáltatások – amennyiben egyéni szolgáltatásokra vonatkozik	2006
CPA 80: Oktatási szolgáltatások	2006
CPA 85: Egészségügyi és szociális munkával összefüggő szolgáltatások	2006
CPA 90–93: Más közösségi, szociális és személyi jellegű szolgáltatások	2006
Tranzakciós kategória	A végrehajtás időpontja
Közbenső fogyasztás	2006
Termékek exportja és importja – kivéve a nagyméretű berendezéseket	2004
Nagyméretű berendezések exportja és importja	2006
Szolgáltatások exportja és importja	2006
Értéktárgyak beszerzésének és eladásának/értékesítésének egyenlege	2006

Engedélyezett kivételek**Ausztria**

CPA 70 és 72: 2006

Dánia

CPA 75 (egyéni), 80 és 85: 2012

Németország

Minden termék és tranzakciós kategória (amennyiben a C. módszert még alkalmazzák): 2005, kivéve CPA 72: 2006

Görögország

CPA 30.02, 73 (nem piaci), 75 (kollektív) és a termékek exportja és importja, kivéve a nagyméretű berendezéseket: 2005, a többi: 2006

Spanyolország

CPA 70: 2005, CPA 30.02, 65, 66, 67, 72, 73 (nem piaci) és 75 (kollektív): 2006

Írország

CPA 30.02: 2005, CPA 64, 65, 66, 67, 70 és 72 és termékek exportja és importja, kivéve a nagyméretű berendezéseket: 2006

Luxemburg

Minden termék és tranzakciós kategória, kivéve CPA 71: 2006

Portugália

CPA 30.02, 64, 65, 66, 67, 70 és 72: 2006

Egyesült Királyság

CPA 65: 2006
